

Η Ελλάδα, αφού βίωσε μια επίπλαστη «ευμάρεια» κατά την περίοδο της Μεταπολίτευσης, με ευθύνη της παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας και του πολιτικού προσωπικού, που συμμετείχε στην διακυβέρνηση της Χώρας, που όλα αυτά τα χρόνια δόμησαν ένα σκληρό, ανελέητο κλεπτοκρατικό σύστημα, έχοντας μετατραπεί σε «διεθνές πειραματόζωο» μέσω των μνημονιακών πολιτικών, οδηγείται σήμερα, στην κυριολεξία, «ως πρόβατο επί σφαγή».

Τα αποτελέσματα είναι, ήδη, δραματικά, αφού μεγάλα τμήματα της Ελληνικής κοινωνίας βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας και πολλά άλλα «φτωχοποιούνται» ταχύτατα, οι δομές του Κράτους Πρόνοιας βρίσκονται σε διαδικασία διάλυσης και, κυρίως, καταστρέφονται τα «εργαλεία» εκείνα, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν στο μέλλον τη βάση για ανατροπή της κατάστασης αυτής (εκποίηση των δημοσίων επιχειρήσεων, διάλυση του πρωτογενούς τομέα, εκχώρηση του τραπεζικού συστήματος στους ξένους δανειστές κ.λπ.).

Παράπλευρη συνέπεια αυτής της συστηματικής και δομικής κρίσης, είναι και η «βύθιση» του πνευματικού και πολιτιστικού έργου στη Χώρα και η υποβάθμιση του δημόσιου πολιτικού λόγου. Όλοι έχουμε γίνει μάρτυρες του ελλειμματικού επιπέδου των συνεδριάσεων στη Βουλή.

Εν μέσω αυτής της βαθιάς κρίσης, συνεχίζεται η συστηματική απαξίωση των Τρικάλων, με αφορμή τις «φαιδρές» δηλώσεις και ανεπίτρεπτες συμπεριφορές αιρετών εκπροσώπων του Νομού. Είναι γεγονός, ότι αυτός παρουσίαζε, διαχρονικά, **ισχυρό έλλειμμα πολιτικής εκπροσώπησης,**

πλην όμως, ουδέποτε είχε φθάσει σε αυτό το επίπεδο, να αποτελεί ένα εκ των κεντρικών θεμάτων γέλωτος και διαπόμπευσης των κεντρικών πανελλαδικών Μ.Μ.Ε. Ανεξαρτήτως, όμως, της αξιοποίησης και διόγκωσης απ' αυτά τέτοιων θεμάτων, υπάρχει, αντικειμενικά, σοβαρότατη προσωπική ευθύνη αυτών, οι οποίοι αναπαράγουν με την συμπεριφορά τους, σε πανελλήνιο ακρόαμα, τον οίκτο ή την χλεύη των συνελλήνων κατά των Τρικάλων.

Φαίνεται ξεκάθαρα, ότι μέσα στην τραγικότητα της κατάστασης που ζούμε, υπάρχουν κάποιοι «επιβάτες» της πολιτικής και, δυστυχώς, φορείς λαϊκής εντολής, που αντί να λυγίζουν από το βάρος της ευθύνης, αντίθετα προκαλούν δίκαια οργή, είτε με την

γελοιότητα της δημόσιας εικόνας τους, είτε με τον χλευαστική τους συμπεριφορά. Αυτό που αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν, είναι ότι η συμπεριφορά τους προσβάλλει τον τόπο μας, που στην σύγχρονη ιστορία έχει συνδέσει το όνομα του με εμβληματικές μορφές, που προσέφεραν, είτε ως δημόσιοι άνδρες, είτε ως καλλιτέχνες. Ο Διονύσιος ο Φιλόσοφος, ο Παπαθύμιος Βλαχάβας, ο Νικόλαος Στουρνάρης, ο Στέφανος Σαράφης, έρχονται χωρίς προσπάθεια στην μνήμη και, αντίστοιχα, στον χώρο της τέχνης, η εμβληματική μορφή του Βασίλη Τσιτσάνη, ο Απόστολος Καλδάρας, ο Μπάμπης Μπακάλης, ο Δημήτρης Μητροπάνος, ο Κώστας Βίρβος και πόσοι άλλοι, που έγιναν γνωστοί με το έργο τους, και όχι ως «διανομείς αναπαραγωγικών οργάνων», επιδεικνύοντας δημόσια, και μάλιστα σε βάρος εργαζομένων, τον καθυστερημένο μετεφηβικό τους οίστρο ή ως δημόσιο θεατρικό «μπουλούκι», επαναφέροντας στο προσκήνιο τον συμπαθή «Τραμπάκουλα» του Χάρρυ Κλυνν.

Η κατάσταση αυτή, που αρχικά δημιούργησε αισθήματα «χαρμολύπης», έχει μετατραπεί, πλέον, σε οργή των Τρικαλινών έναντι των αυτόβουλων και «εκκολαπτόμενων γραφικών αστέρων των μίντια», αιρετών τους, μάλιστα, εκπροσώπων, στην «Ρωμαϊκή αρένα», που έχει «στηθεί» στην σημερινή Ελλάδα της μεγάλης κρίσης.

Του **Γεωργίου Παπασίμου**
(papasimos.wordpress.com)